

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **B. G.**, zast. JUDr. Václavem Hajšmanem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 204/30, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) S. G., II) D. G., III) nezl. F. G., zastoupen zákonnou zástupkyní D. G., IV) S. G., V) B. G., proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-151281-5/SO-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 12. 2025, č. j. 17 A 21/2024-125,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Václava Hajšmana, advokáta, se sídlem náměstí Republiky 204/30, Plzeň.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobci byla podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2024, č. j. OAM-9298-46/ZR-2023, zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území a současně mu byla v souladu s § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena třicetidenní lhůta k vycestování z území. Odvolání

žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím.

[2] Žalobce následně podal proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Plzni žalobu, ten ji rozsudkem ze dne 27. 1. 2025, č. j. 17 A 21/2024-50, zamítl. Krajský soud neshledal zásah do žalobcova soukromého a rodinného života nepřiměřeným, přestože těžiště tohoto života je právě v ČR, kde žije převážná část jeho užší rodiny. Krajský soud se ztotožnil s argumentací správních orgánů, dle kterých trvá nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 4 Azs 53/2025-25, kterým rozsudek krajského soudu ze dne 27. 1. 2025 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal, že v řízení před krajským soudem došlo k procesnímu pochybení, neboť krajský soud nevyrozuměl rodinné příslušníky stěžovatele o probíhajícím řízení a nevyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámili, zda v tomto řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na něm, což mohlo mít vliv na výsledek soudního řízení.

[4] Krajský soud v dalším řízení vyrozuměl rodinné příslušníky stěžovatele o probíhajícím řízení; ti uplatnili práva osob zúčastněných na řízení. Následně žalobu nadepsaným rozsudkem zamítl. V rozsudku se krajský soud opětovně ztotožnil s argumentací správních orgánů, dle níž trvá nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost ČR nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel znovu **kasační stížnost**. Namítl, že mu byl Policií České republiky znemožněn přístup na území České republiky, v důsledku čehož se nemohl zúčastnit jednání před soudem. Soud se nedostatečně vypořádal s obsahem vyjádření osob zúčastněných na řízení. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu, že představuje trvalé ohrožení pro veřejný pořádek, ani s hodnocením jeho insolvence, která dle názoru soudu představuje riziko nového nezákonného jednání. V důsledku rozhodnutí žalované došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků.

[6] V **doplnění kasační stížnosti** stěžovatel opětovně napadl závěry krajského soudu ohledně posouzení, zda představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Krajský soud nedostatečně posoudil individuální okolnosti případu i to, že existence odsouzení pro drogovou kriminalitu bez dalšího nenaplnuje podmínku aktuálnosti hrozby v roce 2026. Argumentoval délkou pobytu na území České republiky i skutečností, že v posledních čtyřech letech vede řádný život. Rozvinul své námitky ve vztahu k vývoji své rodinné situace a ekonomické závislosti rodiny na něm. Krajský soud nesprávně interpretoval probíhající insolvenční řízení jako riziko nového nezákonného jednání a dále v posuzovaném případě nesprávně vyložil pojem veřejný pořádek. Zrušení trvalého pobytu je neproporcionální sledovanému cíli. Po jeho rodinných příslušnících nelze spravedlivě požadovat, aby jej následovali do země původu.

pokračování

[7] **Žalovaná** se ve svém **vyjádření** ztotožnila s argumentací krajského soudu v napadeném rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[8] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalované **replikou**, ve které zopakoval svou předchozí argumentaci. Zpochybnil úvahu krajského soudu, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je obdobné a srovnatelné s rozhodováním o žádosti o povolení trvalého pobytu.

[9] **Osoby zúčastněné na řízení** se nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] K námitce neumožnění účasti na jednání před krajským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že „*neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50*“. Nejvyšší správní soud připomíná, že již dříve ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č.j. 2 Azs 101/2004-56, uvedl, že řádně omluvená neúčast žalobce při jednání soudu není důvodem pro jeho odročení podle § 50 s. ř. s., jestliže je žalobce zastoupen advokátem, který se jednání účastní. V posuzovaném případě byl v průběhu řízení před krajským soudem stěžovatel zastoupen advokátem, kterého si sám zvolil, nařízeného jednání se zúčastnit nemohl v důsledku odepření vstupu na území České republiky, o čemž byl krajský soud informován. Jednání se však zúčastnil advokát stěžovatele. Krajský soud současně neshledal důvod pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto v uvedené věci neshledal pochybení v postupu krajského soudu.

[13] Podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců představuje důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení *je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.

[14] Posuzuje-li správní orgán přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, vezme v úvahu zejména *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku*

pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem (§ 174a zákona o pobytu cizinců).

[15] Ústavní soud v souvislosti s rozhodováním správních orgánů podle § 871 zákona o pobytu cizinců připomněl, že povinností soudní moci je při poskytování ochrany základním právům a svobodám dbát na dodržování závazků, které pro Českou republiku vyplývají z práva EU. Soudy mají vykládat a uplatňovat vnitrostátní právo eurokonformním způsobem – jinak porušují čl. 1 odst. 2, čl. 4 a čl. 10a Ústavy, a také právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny (nález ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 33).

[16] Podle čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.

[17] V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie lze existenci předchozího odsouzení za trestný čin zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 *Donatelle Calfa*, bod 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16, *K. a H. F.*, bod 56).

[18] K námitce stěžovatele vůči závěrům krajského soudu o způsobilosti stěžovatele ohrozit bezpečnost nebo jiným závažným způsobem narušit veřejný pořádek se Nejvyšší správní soud v první řadě ztotožňuje s posouzením krajského soudu, který přisvědčil tomu, jak žalovaná vyložila pojem veřejný pořádek, a následně konstatoval správnost tvrzení správních orgánů o trvajícím důvodném nebezpečí jeho narušení. Krajský soud zjistil z podkladů ze řízení před žalovanou, že stěžovatel byl na území České republiky v roce 1999 pravomocně odsouzen za nedovolené ozbrojování k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců a dále byl v roce 2009 za drogovou kriminalitu odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let. V roce 2016 došlo k osvědčení se pachatele, avšak již v roce 2017 stěžovatel spáchal na území Rakouska trestný čin obchodování s návykovými látkami, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 4 let a 6 měsíců. Ve všech třech případech se jednalo o společensky závažnou trestnou činnost. Osobní chování stěžovatele, zejména opakované a závažné jednání stěžovatele v minulosti, od něhož nebyl odrazen ani opakovaným odsouzením trestním soudem

pokračování

a pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody, umožňuje učinění závěru, že stěžovatel představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku i v současné době.

[19] Nejvyšší správní soud taktéž nepřisvědčil námitce stěžovatele napadající úvahu krajského soudu o srovnatelnosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu s rozhodováním o žádosti o povolení trvalého pobytu. Uvedené srovnání v odůvodnění rozsudku bylo užito adekvátně za účelem poukázání na přílehlavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve vztahu k pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Stěžovatelem citovaná judikatura není přílehlavá, neboť srovnává institut vyhoštění a zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[20] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, že u stěžovatele došlo k naplnění podmínek podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy v důsledku jeho odsouzení došlo nejprve ze strany rakouských orgánů k jeho zařazení do informačního systému smluvních států Schengenské dohody (tzv. Schengenský informační systém, SIS) a příslušný orgán, který stěžovatele do tohoto systému zařadil, poskytl správním orgánům v České republice dodatečné informace, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu Schengenské dohody ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Krajský soud a žalovaná správně vyhodnotily, že v důsledku opakované a společensky závažné trestné činnosti, za kterou byl stěžovatel pravomocně odsouzen, zde existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele.

[21] Ve vztahu k délce pobytu stěžovatele na území České republiky Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že se stěžovatel i přes dlouhou dobu svého pobytu do zdejší společnosti žádoucím způsobem neintegroval, když opakovaně páchal závažnou trestnou činnost nejen na území České republiky, ale i v zahraničí. Dosažená doba jeho pobytu proto nese svědčí ve prospěch zachování trvalého pobytu na území České republiky. Jakožto cizinec trvale pobývajícím na území České republiky si měl být vědom případných rizik svého protiprávního jednání, tedy i rizika ztráty pobytového oprávnění.

[22] Nejvyšší správní soud vzal v potaz při posuzování této kasační námítky dosavadní judikaturu ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konkrétně rozsudek ze dne 10. května 2023, č.j. 10 Azs 267/2021-58, který se týkal zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle cit. ustanovení. V případě řešeném v citovaném rozsudku byl nejprve cizinec v Německu odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za nepovolený vstup a pobyt po deportaci, následně se dopouštěl v letech 2002 až 2008 majetkové trestné činnosti na území Švýcarska, za kterou byl v roce 2011 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce osmi let. V roce 2013 byl cizinec podmíněně propuštěn z vězení a ze Švýcarska vyhoštěn, současně byl zařazen do informačního systému smluvních států Schengenské dohody, a stal se tak osobou, které je odepřen vstup a pobyt na území smluvních států této dohody. V roce 2018 pak došlo ke zrušení platnosti cizinecova povolení k trvalému pobytu v Česku a byla mu stanovena lhůta k vycestování.

[23] Ve výše uvedeném případě bylo náležitě odůvodněno, proč cizinec představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek i po téměř pěti

letech od podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Oproti výše uvedenému případu se v nyní posuzované věci stěžovatel v minulosti dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování a dále byl dvakrát odsouzen za drogovou trestnou činnost. Trestná činnost stěžovatele byla páchána po delší dobu a vykazuje znaky vyšší společenské nebezpečnosti, než byla trestná činnost ve výše uvedeném případě. Doba od podmíněného propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody, a tedy i doba vedení řádného života jsou pak kratší, než byla ve věci skončené rozsudkem č.j. 10 Azs 267/2021-58; citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tak příléhavé i z hlediska aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále poznamenal k dopadům na soukromý a rodinný život cizince, „že při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze situace, v nichž by soukromé poměry cizince převážily nad ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.“ Takovouto situaci však Nejvyšší správní soud v nynějším případě stěžovatele neshledal.

[24] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 19. října 2019, č.j. 2 Azs 147/2016-30, kdy uvedl, že v případě, že se cizinec dopustil závažného protiprávního jednání, nelze ani zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, který s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním, považovat za nepřiměřený. Ačkoliv se v posuzovaném případě jednalo o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, má soud za to, že i toto rozhodnutí je ve vztahu k posouzení zásahu do rodinného a osobního života příléhavé.

[25] Krajský soud v posuzované věci v dostatečné míře zjistil okolnosti rodinného života stěžovatele, a to z podkladů opatřených ve správním řízení a z vyjádření osob zúčastněných na řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány nepochybyly v otázce přiměřenosti rozhodnutí co do zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Rozvíjet vztahy stěžovatele s jeho družkou a nezletilým dítětem, jakož i se zletilými dětmi a vnukem je možné prostřednictvím elektronických zařízení, případně návštěvou v zemi původu stěžovatele, jelikož je Kosovo relativně nedaleký evropský stát. Námitku, že nelze po rodinných příslušnících stěžovatele požadovat, aby jej následovali do země původu, neshledal soud za důvodnou.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu posoudil krajský soud správně i okolnosti týkající se průběhu dosavadního insolvenčního řízení stěžovatele a jeho manželky. Ze správního spisu vyplývá, že schválené oddlužení stěžovatele a jeho manželky bylo v roce 2023 zrušeno v důsledku neplnění podstatných povinností schváleného způsobu oddlužení spočívajících v neplnění splátkového kalendáře, dále také nekomunikovali s insolvenční správkyň a nedokládali jí příslušné dokumenty. Stěžovatel tak v uvedeném případě neplnil povinnosti, které mu uložil soud. Uvedená skutečnost tak jen dokresluje stěžovatelův dlouhodobý postoj k právnímu řádu České republiky i k povinnostem, které má plnit na základě rozhodnutí soudu. Lze tak souhlasit s názorem krajského soudu, že ekonomické poměry stěžovatele, v důsledku kterých není schopen řádně plnit své závazky, a neplnění povinností vyplývajících z rozhodnutí soudu v insolvenčním řízení podporují závěr o důvodné obavě z toho, že u stěžovatele stále trvá nebezpečí, že opět závažným způsobem

pokračování

naruší veřejný pořádek, např. že by si opět mohl opatřovat finanční prostředky trestnou činností. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že hlavním důvodem pro závěr o tom, že stěžovatel představuje hrozbu závažného narušení veřejného pořádku, byla jeho předchozí závažná a opakovaná trestná činnost – především tedy jednání stěžovatele, za něž byl odsouzen v roce 1999, 2006 a zejména poslední odsouzení v Rakousku, po němž byl stěžovatel vyhoštěn v roce 2022 (srov. bod 40 rozsudku krajského soudu). Okolnosti týkající se zadlužení stěžovatele a neplnění povinností v souvislosti s rozhodnutím soudu o povolení oddlužení tak mají pouze podpůrnou roli. Samotné majetkové poměry cizince, případně i porušování soukromoprávních závazků, by bez přistoupení dalších okolností stěží mohly založit nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku vedoucí ke zrušení povolení k trvalému pobytu.

[27] Ke stěžovatelem uváděné judikatuře v doplnění kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedená judikatura není přílehlavá. V rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022-45 (nikoliv ze dne 18. 1. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022-35, jak uvádí stěžovatel), nebyla ekonomická situace cizinky v důsledku insolvence vůbec posuzována. Přílehlavý není ani odkaz na usnesení NSS ze dne 29. 12. 2022 (nikoliv na rozsudek ze dne 19. 8. 2021), č. j. 3 Azs 261/2021-45, ve kterém otázka oddlužení rovněž nebyla vůbec posuzována.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalované nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné uplatnitelné náklady.

[30] Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, k závěru, že „účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).“

[31] Stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 53/2025. Stěžovatel nyní projednávanou kasační stížností brojil proti rozsudku krajského soudu opakovaně; zaplatil přitom znovu soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Vzhledem k závěrům rozšířeného senátu však k jeho platbě povinen nebyl. Má proto právo na jeho vrácení dle ustanovení § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu